

Iwona Dyszy-Kozłowska, Ludomir Łoźny

Wiązowna, woj. stołeczne. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 16, 232-233

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

tycznych /?/ wyrobów krzemiennych i kamiennych /m.in. z miejscowego "dynowskiego" margla krzemionkowego/ oraz 2 fragmenty sierpów krzemiennych z wczesnej epoki brązu.

Kilka jam /13A-13E/ pochodzi z epoki brązu lub wczesnej epoki żelaza. Przecinają się one nawzajem, tworząc skomplikowany układ stratygraficzny. Jama 13A prawdopodobnie pełniła funkcję paleniska lub pieca, któremu od północnego zachodu towarzyszyła jama przypiecowa /objekty 13D i 13E?/. Przynależność kulturową tych zespołów trudno określić: wchodzi w grę "pogórski" wariant grupy tarnobrzeszkiej lub jedna ze współczesnych kultur karpaccich.

Jama 13F, datowana na wczesny okres wpływów rzymskich, wkopana została w obiekt 13E. Nieco luźno zebranej ceramiki można datować na późną fazę okresu wpływów rzymskich /m.in. ceramika siwa/.

Najwięcej zabytków pochodzi z VIII-IX wieku. Odsłonięto resztki półziemianki /jama 11/ o wymiarach około 360 x 300 cm, z korytarzykiem i ze stożkową jamą zasobową umieszczoną w centrum /obiekt 11A/.

Badania będą kontynuowane.

WIĄZOWNA

woj. stołeczne
Stanowisko 1

Państwowe Muzeum
Archeologiczne w Warszawie

Badania ratownicze prowadzone przez mgr mgr Iwonę Dyszy-Kozłowską i Ludomira Łoźnego. Finansował KZ m.st. Warszawy. Osada średniowieczna /z końca XIII i XIV w./ oraz piec kamienny z późnego okresu rzymskiego.

Podczas badań ratowniczych przebadany został fragment osady położonej na tarasie nadzalewowym rzeczki Mieni. Odkryto duży obiekt mieszkalny - wymiary 5,6 x 4,4 m, o konstrukcji wzmocnionej w części zachodniej i centralnej kamieniami, wypełniony czarną i czarno-brunatną piaszczystą ziemią, miejscami przyciemnioną. W warstwie kulturowej wystąpiła duża ilość ceramiki, kości zwierzęcych, m.in. fragmenty rogu jelenia, drobne fragmenty polepy, węgle drzewne, brązowa zawieszka w kształcie zgeometryzowanego kwiatu. Do obiektu, od strony południowej przylegało palenisko o wymiarach 1,6 x 1,3 m z wyraźnie wyróżniającymi się dwoma skupiskami kamieni, w obrębie których znaleziono największą ilość ceramiki. W palenisku oprócz fragmentów ceramiki występowały przepalone kamienie, kości zwierzęce. Do obiektu mieszkalnego od wschodu przylegała warstwa zaciemnieniowa o niewyjaśnionej funkcji.

Na koniec XIII i XIV wiek datowane jest też palenisko odkryte w obiekcie nr 1, o wymiarach 1,4 x 2 m. Wypełnione stanowiła jednorodna przepalona ziemia z przepalonymi

kamieniami, kośćmi zwierzęcymi, polepą. W tym samym obiekcie znajduje się także piec kamienny. Górna partia jego była zniszczona, podobnie jak część wschodnia, która została wybrana przy kopaniu rowku fundamentacyjnego. Eksploracja wykazała bardzo dobrze zachowane dwa ostatnie, dolne poziomy konstrukcyjne, ułożone z dużych przepalonych od strony wewnętrznej kamieni. Układały się one w półokrąg o wymiarach 2,4 x 1,2 m. Pomiędzy kamieniami zachowały się ślady gliny, być może wzmacniającej konstrukcję. Głębokość wypełniaka pieca sięga 0,8 m od powierzchni pierwszych kamieni. Dno pieca było wyłożone warstwą drobnego bruku. Powyżej 10-15 cm wystąpiła warstwa polepy o grubości 6 cm. Pomiędzy nimi zalegała wysuszona twarda glina przemieszana z ciemnoszarą ziemią. Piec wypełniony był czarną, tłustą przepaloną ziemią ze śladami warstwy spalonego drzewa. W obrębie konstrukcji znaleziono fragmenty ceramiki zalegającej do poziomu polepy. Piec jest datowany prawdopodobnie na późny okres rzymski.

WILKOWICE, gm. Wartkowie
woj. sieradzkie
Stanowisko 1

patrz
okres halaztacki

WOJSZE, gm. Czerwin
woj. ostrołęckie
Stanowisko 1

Uniwersytet Warszawski
Instytut Archeologii

Badania prowadziła mgr Joanna Kalaga. Finansował WKZ w Ostrołęce. Drugi sezon badań. Osada otwarta. Kultura łużycka i okres wczesnośredniowieczny.

Badaniami objęto południową część stanowiska. Przebadano 201,6 m². Odsłonięto 10 obiektów z okresu wczesnośredniowiecznego i 3 związane z kulturą łużycką. Obiekty wczesnośredniowieczne to: 1 półziemianka, 4 paleniska wolnostojące, 2 jamy i 3 ślady po słupach. Obiekty starożytne to: ziemianka i 2 jamy gospodarcze.

Interesująco przedstawiało się rozplanowanie obiektów wczesnośredniowiecznych. Skupiły się na przestrzeni 56 m² i ułożone były na planie okręgu o wolnej, niezabudowanej przestrzeni wewnętrznej. W skład tego skupiska wchodziła: półziemianka, cztery wolnostojące paleniska i trzy ślady po słupach. Ze wszystkich obiektów wybrano dużą ilość ceramiki ręcznie lepionej, a z półziemianki sprzączkę i krzesiwo.

Chronologię określono na IX-X/XI wiek w oparciu o wstępną analizę materiału ceramicznego.

Materiały do opracowania znajdować się będą w magazynie IA UW, a później w SKZ w Ostrołęce.